

NAJSVÄTEJŠIEHO KRISTOVHO TELA A KRVÍ A

Dve z najkrajších pamiatok vo Svätej zemi, ktoré s pútnikmi navštevujem, sú v Galilei pri brehu Genezaretského jazera, a to Tabha a Kafarnaum. V Tabhe Pán Ježiš rozmnožil päť jačmenných chlebov a dve ryby pre päť tisíc mužov, ako to opisujú všetci štyria evanjelisti. Veľmi odporúčam prečítať si najmä **z Jánovho evanjelia 6, 1- 13**. Keď ho pozorne prečítame, tak si všimnime, ako to Pán Ježiš urobil. Apoštolom kázal, aby ľudia pousádzali a potom nad chlebmí dobrorečil Otcovi, dával apoštolom a apoštoli dávali ľuďom. Z toho vidíme, že takto naznačil, čo sa bude diať v Cirkvi, keď sa bude každou svätou omšou opakovať tento zázrak, ku ktorému bude potrebovať ruky „apoštolov – kňazov,“ aby nasycovali duchovný hlad po Ježišovi. Tabgha je prvé eucharistické miesto. Druhé dôležité eucharistické miesto je Kafarnaum. Keď ďalej pozorne čítame šiestu kapitolu Jánovho evanjelia, tak táto jasne hovorí o prísľube Eucharistie: „Kto bude jesť moje Telo a piť moju Krv, bude mať večný život, lebo moje Telo je opravdivý pokrm a moja Krv je opravdivý nápoj.“ Keď to zástupy počúvali, mysleli si, že Ježiš zošalel. Považovali to za „tvrdú reč“ a nahnevani i sklamaní odchádzali od Ježiša, ktorý to nemyslel obrazne, ale skutočne. Dokonca aj zo 72 učeníkov ostali pri Ježišovi len dvanásť. Myslíme si, že títo tomu rozumeli? Pochopili to až na treťom, a to už na najdôležitejšom eucharistickom mieste v Jeruzaleme, vo Večeradle. Tam sa odohrali udalosti, ktoré si vždy pripomíname na Zelený štvrtok.

Cirkev chce ešte hlbšie a slávnostnejšie pripomenúť veriacim veľkosť Kristovej lásky a upozorniť ich na to, aby si s väčšou úctou pripomenuli Ježišovu prítomnosť v Eucharistii medzi ľuďmi. Je to vyjadrené aj procesiou, kedy kňaz v rukách s monštranciou a s veriacimi buď okolo kostola, alebo dedinou, či mestom sa zastavuje pri štyroch provizórnych oltárikoch, žehná veriacich aj farnosť na štyroch svetových stranách. Kňaz aj veriaci pri tom prosia, aby ich Pán Ježiš ochraňoval a aby ho prijali aj tam, kde ho ešte nepoznajú.

A teraz poďme k podstate dnešnej slávnosti. Tak, ako sme sa minulú nedeľu zamýšľali nad tajomstvom sviatku Najsvätejšej Trojice, tak sa musíme zamyslieť aj dnes, lebo dnešný sviatok, ľudovo povedané Božieho Tela, je pre nás tiež tajomstvom. Aj tu musím konštatovať, čo aj minulú nedeľu, že keby sme povedali židovi alebo moslimovi, že v kúsku bielej hostie a v troche vína je prítomný živý Ježiš Kristus, tak by nám povedali to isté, čo Židia v Kafarnaume, že je to „tvrdá reč,“ kto by to počúval. Keď sa však zamyslíme a dáme si otázku, či je málo okolo nás v prírode tajomstiev, nad tým sa ani nepozastavujeme? Vezmime si len také maličké makové zrnko. V laboratóriu dokážu po chemickej stránke vyrobiť na sto percent presné makové zrnko. Vložme takéto umelé zrnko do zeme a vložme tam aj živé zrnko z makovice. Ktoré vyklíči? Samozrejme, že len to živé, nie umelé. A takýchto podobných tajomstiev máme okolo seba veľmi veľa.

Preto nás nemusí znepokojovať, že svätá hostia je pre nás tajomstvom. No predsa si nesmieme tajomstvo svätej hostie sami robiť ťažšie uveriteľným, než je to v skutočnosti. Pokúsím sa to vysvetliť nie ťažko filozoficky, ale rozumu jednoducho a prístupne. Niekedy sa ma žiaci na hodinách náboženstva pýtali, prečo hostia po premenení nemá inú podobu ako pred premenením. Miesto slova „premenenie“ by sme mali nahradiť slovom „prepodstatnenie.“ To znamená, že sa pri svätej omši hostia nepremení, ale prepodstatní. Otázka: „Čo je teda podstata hostie?“ (To isté platí aj o víne). Je to súhrn jej významov, vzťahov, zmyslov, cieľov. Teda, podstata hostie je neviditeľná, nemateriálna. Táto očami neviditeľná podstata sa premení na očami neviditeľnú podstatu živého, vzkrieseného, za nás obetovaného Ježiša Krista. To, čo vidíme po prepodstatnení, to sú stále zmyslami viditeľné vlastnosti, ako je farba, tvar, hmotnosť, chuť a ostatné fyzikálne vlastnosti. Preto prepodstatnená hostia je navlas po vonkajšej

stránke taká istá ako pred prepoďtatnením. Ako nevieme očami zistiť život v makovom zrníčku, tak isto nevieme zistiť očami (zmyslami) život Ježiša Krista vzkrieseného, osláveného, za nás obetovaného vo svätej hostii. Tu nám ostáva len viera a pravda, ktorú nám Pán Ježiš zanechal, lebo on klamať nemôže. On je pravda sám. Priznám sa aj sám, že pri svätej omši aj mne niekedy preblyskne myšlienka, keď pozdvihujem svätú hostiu alebo kalich s krvou, či je to naozaj Telo a Krv Ježiša Krista. Pravdaže, hneď sa snažím takéto myšlienky zahnať.

Keď vám to, milí priatelia, bude možné putovať k pátrovi Piovi, tak vám veľmi odporúčam zastaviť sa po ceste a navštíviť na pobreží Jadranského mora, neďaleko Pescari, malé mestečko Lanciano. V 8. storočí sa tu stal prvý Eucharistický zázrak v dejinách Cirkvi. V tomto malom kostolíku istý mních pri slúžení svätej omše silno zapochyboval po prepoďtatnení, že v hostii a v kalichu je ozaj živý Pán Ježiš. Len čo vyriekol slová prepoďtatnenia, v tom okamihu sa hostia premenila na krvavý kúsok tela a v kalichu víno na opravdivú krv. Túto krvavú hostiu uložili do monštrancie a má bledohnedú farbu. Do hrudiek zrazená krv nadobudla žltohnedý odtieň. Od 8. storočia boli relikvie uchovávané v románskom kostole rôznymi rehoľníkmi, ktorí ich strážili. Od roku 1902 boli sväté relikvie uložené v mramorovom oltári, kde sa nachádzajú dodnes. Od roku 1574 cirkevní znalci viackrát skúmali opravdivosť relikvií. Ale v rokoch 1970-81 boli vzorky vedecký podrobené rozboru a výskumu na univerzite v Siene. Výsledok? Telo je skutočne ľudským telom. Krv je opravdivá ľudská krv. Plátok mäsa je ľudské srdce so všetkými poďtatnými prvkami srdcovej štruktúry. Telo aj krv sú tej istej krvnej skupiny: AB. Zachovanie sa tele a krvi v prirodzenom stave dvanásť storočí, i keď boli vystavené fyzickým, atmosférickým a biologickým činiteľom, zostáva mimoriadnym a ľudským rozumom nepochopiteľným javom. Stopy konzervovania či balzamovania sa nezistili. Toto miesto som mal viackrát možnosť s pútnikmi navštíviť a slúžiť svätú omšu na oltári pod relikviami. Vždy som tieto chvíle prežíval, priznám sa so slzami v očiach a s myšlienkou, že nado mnou sú živé relikvie Tela a Krvi Pána Ježiša.

Milí priatelia, na záver vás povzbudzujem. Zamilujte si svätú omšu ako pre nás najdrahší dar Pána Ježiša pred jeho smrťou a snažte sa čo najčastejšie, ako je to možné, pristupovať k svätému prijímaniu.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.